

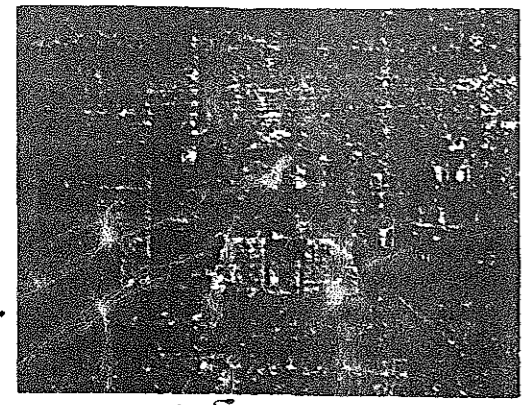
ומקטימים את האוון בקולו והם הערכים.

ההתחלה בשעה 7:15-9:30

בית חרשת לרהיטים ולנגרות - משה לוינשטיין

תל-אביב רחוב יפו-תל-אביב

ירושלים במחסן כהן לוח:נין רחוב יפו מול גן-כהן-סל

מבחר מגוון לקבלת הזמנות לרהיטים לפי הסגנון החדש ולכל מיני עבודות עץ. ההזמנות מתמלאות בדיקנות גמורה.

המחירים הולו נא להוכח.

ההמשך של המאמר רבנים, הזהרו בחתימותיכם נדחה לגליון אחר מפני חוסר מקום.

ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה - ילך ל-כרמל מזרחי!

ויספו השותים לדבר אל העם לאמר: מי האיש הירא שלא ירמזו בטיב היין - ילך ל-כרמל מזרחי!

כל מי שסובל

סכאבי תרופטים, סחין הדם קטן, סחשתכנות הגוף (ישם רוזן), רגלים כושלות התכווצויות השרירים, (שרירי הגוף והבטן) רפוי אחרי שבר, ומכל מיני כחלונות שרפון כסוד לפי פקודת רופא יפנה לסמזיסטית רחסנוסה והידועה בטפוליה ובאחריות הנסורה -

הגב' רבקה שטינברג

אלנבי 64 ת"א
שעות הקבלה: מ 8-10 לפה"צ ומ 2-4 אחה"צ
הערה: לתושבי החשובות הקלה כזה שאם יודיע על קצוה כח 2-3 אנשים אשר לקבע זמן ולבקר בבתיהם.

דטוס העברי של יחיאל ורקר ירושלים.

שכונה חדשה, ע"י בני וואלק.

הסכת! רק ב-60 מיל ובמשך 10 רגעים

חקבל את חליטתך מנוקה ומגוהצת באופן היותר טוב, או את כובעך מחודש עפ"י האפנה הכי חדישה מכון לנקוי וגהוץ ת"א רחוב אחד העם 26 (ע"י מלון סלטיק) נסה והוכח

"מטעמה" ירושלים

אין לו נקניק ובשר מעושן יותר טוב ובאחריות מלאה מתוצרת של ז. פליטניצקי ת"א ארוחות קלוח מכל מיני נקניקים נקניקיות חמות מדי ערב וערב בירת הקרברו, סנדוויצים, גזוז וטה שמרו את חתליש שלנו בעד כל לירה חלושים מקבלים אוקיה נקניק חנם - הכנס ותוכח - ר' יפו פנת קינג ג'ורג

משה, מר דוד רוימלגרין קונה אצלי בשר בקביעות זה זמן רב. א. בכר קצב במ"י.

ב. בזה אני מאשר שבעל קפה "הכח" בזכרון משה מר דוד רוימלגרין קונה אצלי בקביעות זה זמן רב את סוגי בשר אלה: כבד, מעיים, ראות, טחול וכ"ו. בנימין שווארץ בעל אטליו במחנה יהודה.

שעורי ערב לאנגלית

כלית גרמפון ותמונות מיוחדות נפתחו שעורים לאנגלית ע"פ שיטה חדשה שעד כה לא ירועה בירושלים למתחילים ומתקדמים רק 200 מיל לחודש הנסיון הוכיח שהשיטה הנ"ל היא הדרך היחידה מרכישת השפה האנגלית בדבור קריאה וכתיבה. ההרשמה בכל ערב בשעות 7-9 בביה"ס ת"ת מזרחי רחוב החבשים ירושלים.

תוצרת הארץ כמחצני בית האריגה של חכי"ח (אליאנס) ירושלים רחוב יפו תמצא כל מיני וילונים, מפות, כרים מגבות ובדים לתלבשות. הצבעים באחריות.

בהידת צירים, מהיר הכרטיס האשים מיל כל יהודי מבני עדות המזרח, מבן 18 שנה הפעלה תרכש לו כרטיס יהיה ראשי להשתתף בהוצאות לעזיבה. יצוד משונה של 50 מיל. ומי שאין לו 50 מיל-איננו ספרדי. מעניק יהיה לדעת, מה גדול יהיה מספר בני-הצנזר הזה.

מגיננו מלפני שנתים

תלמידי המכללה של אוקספורד באו לחור את הארץ. הם יהשו בארץ כחדש ימים. מנהל הקבוצה הוא מר גרהם בראון אשר עמד גם אז בראש הקבוצה. מול מיוחד ישנו לאוקספורדים האלה: לפני שנתיים הם באו בזמן המחכים למאורעות. ועכשיו הם שוב באו בזמן המחכים למאורעות. זכרון האוקספורדים היות עמוק בלב היהודים בא"י-בתור מגיננו. הישוב העברי מקדם אותם בברכה.

הערבים מחפשים נשק אצל היהודים

כיום ששי העבר העמידו שוטרים ערבים את כל המכוניות והעגלות שנסעו לתל אביב. חששו אצלם נשק. פקודת הפרש לא היתה אצל השוטרים הערבים.

טוב. אמרתי לו. הן אתה שמעו לוי ובירכתן הקטן כתוב שמעיו ולוי. ומה זה נוגע לך? הלא בעצמך כתבת כי אין לך שום שייכות להם? אבל כלם חושבים שזה אני... טען המסכן בלית המקלה. אין לנו לא שבת ולא חיים... יעשה חסד ופרסם הכחשה זו. בקיצור, לא זו ממקומם עד שלא הבסחתי להם להכחיש. וכדי לקיים את הבסחתי הגני מדגיש בזה לפני הקהל הירושלמי כי: שמעון לוי אינו חלילה שמעון ולוי הנזכרים בבירכתן הקטן. הוא אחד וגדול הם שני אחים קטנים. שם המצחצחים הקטנים יעקב ולוי. לפי דברי שמעון לוי, ושם ילדיו של זה האחרון פנחס ויוסף, שם אבי המצחצחים הוא מיכאל לוי. מיכאל לוי, אבי המצחצחים, אינו זקן וחלש אלא צעיר ובריא אולם, כפי שאפשר לראות מהתמונה, שלהביא לי לראות... ואחרי הכחשה זו, שאני מפרסם ברצון בהוצאה זו, כל הפוגש אותו לא יתאוון לפניו ולא יחשדו בכשריו, ואני מקוה כי הפעם תהיה לו גם "שבת" וגם מנוחה. לא ייזק חלילה לכבודו ולא לפרנסתו, הכול על מקומו יבוא בשלום.

באצבעו על בני לוי. זה המשפחה שלי. נעים מאד. אמרתי לו בחיך. כמה אוכל לשרתכם? אדוני מה עשית לנו? בשבוע-ואת-לא היה לנו לא שבת ולא חיים... אנתנו לא יכולים לצאת החוצה... הוא עשה לנו אחר-בושה גדולה! מה קרה? שאלתי בתמהון. הוציא מכיסו מכתב והושיט לי. וקראתי: לכבוד ר' עזמות! היות ובעתונכם של ערב שבת תאריך 31.7.31 נתפרסם ירכתן קטן ממ. קר-ל בשם שמעון ולוי, אזי כל יום שבת או יותר נכון מהוצאת העתון הנ"ל עד היום כל הפוגש אותי מתאוון לפני בחשדו כי הם בני. לכן הגני לבקשו לפרסם בהוצאה של השבוע לתת בשמי הכחשה ולהדגיש כי הילדים האלה שמם יעקב ולוי ואביהם הוא מיכאל לוי ואין להם שום שייכות לשמעון לוי. מכיון שאני ובני יודעים לכל הקהל הירושלמי כי תמיד אכלנו בועת אפינו ועוד לא נתתי לבני לעבוד לפני הגיל עשרים. ידע לו מערכת הנכבדה כי הענין הזה לא רק ייזק לכבודי ויעליבני, אלא גם יזיק מאד לפרנסתי, והגני נשאר לו אסיר תודה. על החתום: שמעון לוי ובניו יוסף ופנחס לוי

ואיזה מן ענבים? -שאלה האשה שחורים או לבנים? -מאי נפקא מינה? השיב הרופא, שחורים או לבנים, היינו הך. -אכן, אבל רוצה אני לדעת אם אוכל להכין בעצמי את המיץ או טוב יותר לקנות מיץ-ענבים מהכרמל המזרחי? כאן נחרנו קצת הרופא ואמר: -איני מבין את כל השאלות האלו. האם בשביל זה באת להטרידני? על זה ענתה האשה: -אדוני הדוקטור! כלום סבור הוא כי באתי אליו לשאל בדבר מיץ-ענבים? אני רצייתי פשוט לראות אם הוא חי... ועדיין ישנם אנשים בעולם, שאינם מאמינים בתחית-המתים! ומכיון! שאסור לנגע במעשה שכם. נדבר ב-שמעון ולוי. בשבוע זה נפתחה הדלת של המערכת והוסיפה פתאום לנגד עיני משפחה שלמה מ-הארץ-אל-האנאק; שעמדה לפני כמו במערכה. -הכאן הוא העתון? שאלו כלם במקלה. -כן, עניתי להם, מה יש? -אדוני!- טען ראש הגרוד בהורותו

המנוח אפלמן צם בט' באב, ובערב בשבוו הביחה חלש לבו מאד מן התענית הקשה והרגיש את עצמו רע מאד. מיד הבזילו רופא אחד שעשה לו שתי זריקות ואולם לחולה לא היה מזור והורע מצבו וקראו לד"ר אב-רי, כשבא הד"ר הזה לשם, הוגד לו כי אפלמן מת ושבו לביתו. באותה שעה עמדו אנשים אחדים בחצר, אחד מהם אמר: -הנה ד"ר אב-רי והשני ענה: הוא מת! (התכוון בזה אל אפלמן ו"ל). שמעה אשה אחת את הדברים האלה, אספה את שתי ידיה וצעקה: -אוי וועה איז מיר? (אוי ואבוי לי!) ד"ר אב-רי מת! הדברים האלה עשו להם כנפים והתפשטו בקהל במהירות הבזק, עברו מפה אל פה ומאיש לאיש, שנאמר: הברך מת-אשר! ומכל שכן בזמן הזה, וכן ששטה השמועה בכל העיר, וחבריו כבר הכינו לו הספד... ואולם לספור זה יש גם Bouquet, אשה אחת מלקוחותיו, כך ספר לי "המנוח", שיאריך ימים ושנים, באה אליו בשבוע זה לשאל בעצתו אם מותר לה לתת לבתה החולה קצת מיץ ענבים. -מדוע לא? ענה ד"ר אב-רי, זה לא יוכל להזיק.

מתי אוכל לבוא עם חולה? -בשעה שמים וחצי אחה"צ. כעבור רבע שעה: -פרררר! פררררר! האללו! הד"ר אב-רי? הוא בעצמו? -כן, מה יש? -מתי אוכל לבוא עם חולה? -בשעה 3 אחה"צ. וכן לא נח ולא שקט התליפון, הוא אומר, ואני קבעתי להם מועד בשעה 3 וחצי, בשעה ארבע, המש, עד שצעקתי שאין לי זמן והשלכתי את השופר מידי ולא עניתי כלום. ולא רק התליפון שלו כי אם גם של שכנו ד"ר ג. לא פסק גירסה מפומיה דתליפון זה: פררר, בררר, פררר! מה שלום ד"ר אב-רי? מתחילה לא הבינו השכנים את סבת הטרטור הזה, עד שנמצא יהודי אחד שבקש, למען השם, לחזיק לו אם ד"ר אב-רי חי או מת? על זה ענה הד"ר ג. בקצרה: -ד"ר אב-רי הוא בריא כגוי! ואולם הידעתם, רבותי, כיצד מת-הד"ר אב-רי פתאום ומי "המית" אותו? -לא בידו שמים ולא בידו אדם חלילה, אלא כמו שנאמר: החיים חמות ביד הלשון... ומעשה שהיה כך היה:

(המשך מעמוד א')

ברוך מדיה המתים! את הברכה יהוצא ברכתי על ידינו ד"ר אב-רי מירושלים בראותו אתמול חי וקיים ובריא אולם, ה-בר-מינך בקשני להכחיש בשמו ולהודיע כי השמועה שפסטה בעיר על מותו אינה מתאימה אל המציאות... הוא לא מת ואינו חושב למות, אדרבא, מכין הוא את עצמו לחיות ולחיות עד 120 שנה. אלא, שהתליפון שלו "המית" אותו בשבוע-ט, שערינו בנפשו, כך הוא מספר לי. כיום הששי העבר, למחרת יום ט' באב, עם השכמת הנוקר צלצל התליפון שלי ברעש גדול: -ברררר! ד"ר אב-רי מדבר? -כן, מה יש? -אני אבוא עם חולה, באיזה שעה נוכל לבוא? -מי מדבר? -פנחס שלי... -יבוא בשעה שמים אחה"צ. לא היו רגעים מרעים והנה שוב רעם בתליפון: -פרררר! ד"ר אב-רי בבית? -כן, הוא מדבר!